

Sjećam se tog hladnog siječanjskog dana. Tada nisam očekivala mnogo – bila sam poput tihe rijeke koja traži svoje korito, dok mi je srce titralo neobjašnjivo drugačije. Još uvijek mogu osjetiti hladnoću metalne klupe kako mi prodire kroz kožu, tresući mi bedra, dok su mi stopala utrnila, zamrznuta u svom nestrpljivom čekanju. Uvijek bismo se nalazili subotom, pored rijeke, na toj istoj klupi. Činilo mi se da mi se jedino šestog dana sreća osmjehnula. Nakon svih napora i briga tog tjedna, činilo se da će sve napokon utihnuti u tvom naručju. Znao si me čekati, uvijek prvi, kao da si čuvao to mjesto za nas dvoje. Brzo bih ti potrčala, zagrlila te i počela pričati neku nasumičnu priču, jer tako sam lakše skrivala svoje drhtaje pred tobom. Tijela bi nam se, s vremenom, ukočila od hladnoće, ali noć nas je, u svom beskrajnom zagrljaju, uvijek nosila bliže jedno drugome. Dao bi mi jaknu, naslonio se na mene, i tada, u tišini između riječi, sve mi se razbistrilo. Unatoč mraku i zimi, osjetila sam ono što nisam bila sigurna da postoji – nešto čisto, nešto beskrajno. Ali kako to imenovati, a da ga riječi ne otkriva svojom skromnošću? Kako ga oslikati, a da ga osjećaji ne izdaju? Ljubav je poput latice cvijeta u mom srcu, nježna i osjetljiva, ali neuništiva. Čuvam ju u dubini, poput blaga u riznici, i otkrivam ju samo tebi. Jer svaki naš trenutak, svaki naš dodir, bio je poput svjetlosti u tami – tih, nečujan, ali neizbježno prisutan. Te večeri, dok je hladnoća stezala svijet oko nas, ti si postao toplina koju ni najljući mraz ne bi mogao ugasi. Zrak je mirisao na zimu, oštar i nemilosrdan, ali među nama je gorjelo nešto što je prkosilo svemu. U tvome zagrljaju nestajala je granica između mene i svijeta. Činilo mi se da čak ni zvijezde iznad nas ne svijetle dovoljno snažno da zasjene ono što sam osjećala. Kako da oslikam taj trenutak? Kako da ga oživim riječima? Kad su riječi preslabe, kad je svaki glas nijem pred onim što ljubav nosi u sebi. Tvoja prisutnost bila je poput pjesme bez početka i kraja – beskrajno tiha, a opet glasnija od svega što sam ikada čula. I tada, dok je tama prekrivala rijeku, a hladnoća skupljala naše ruke u jedan stisak, shvatila sam – ti si moj dom. Ti si smiraj mog bića, moje utočište i moj odgovor na pitanja koja nikad nisam znala postaviti. Mili, ne postoji ime za ono što osjećam. Ne postoji riječ koja može doseći dubine onoga što mi jesi. Možda je to zato što ljubav nije za imenovanje, već za življenje. Možda je to zato što ljubav nije u riječima, već u šutnji između njih, u pogledu, u dodiru, u svakom trenutku kada se svijet stisne samo na nas dvoje.

Zato, znaj ovo – ti si moje uvijek. U svakom vremenu, u svakoj tišini, u svakom sutra.